

havde skiftet mening, måtte vi forstå, men fordi man var bange for folkets dom. Videre vandmiljøplanen og pesticidplanen, hvor regeringsblokken spændte ben for det brede samarbejde om en ambitiøs indsats for renere miljø og drikkevand, og også skovloven og naturbeskyttelsesloven blev vedtaget af et snævert flertal. Boligområdet er heller ikke gået ram forbi. Der er indledt et ideologisk felttog for salg af almene boliger, og den generelle lejerbeskyttelse og byfornyelsen er totalt lemlæstet.

Min henvisning til det forsømte forår skyldes også statsministerens hånlige beskrivelse af den danske folkeskole, som er en lektor Blomme værdig. Åbningstaleens nedværdigende karakteristik af rundkredsopdagere er nok glemt af de fleste, for her vandt det populistiske gen over statsministerens ønske om at svinge med pegepinden, og statsministeren skyndte sig at give forældre og lærere en undskyldning – ikke fordi regeringen havde skiftet skolepolitik, men fordi statsministeren igen blev bange for vælgerne.

Senest er det regeringens såkaldte forårspakke og udspillet til et nyt kommunalt landkort, der har været genstand for statsministerens trang til at regere landet udelukkende med støtte fra Dansk Folkeparti. Inden forhandlingerne reelt var kommet i gang, blev Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre stillet over for et ultimatum, som betød, at vi umuligt kunne arbejde for vores egen politik ved forhandlingsbordet.

Vi mener, det er tosset, at kollektiv trafik, som går på tværs af kommunegrænser, ikke kan varetages af regionerne. Vi ønsker, at en række miljøopgaver samt regional planlægning skal varetages af regionerne. Vi ønsker, at regionerne skal sikre, at nogle af de mest sårbare grupper af handicappede fortsat skal have de bedst tænkelige muligheder for tilbud. Vi mener derfor også, at der er behov for, at regionerne skal spille en central rolle for at sikre en stærk erhvervsudvikling i hele Danmark, også på turisme- og kulturområdet, og vi ønsker, at regionerne skal være tovholdere for ungdomsuddannelserne, så alle unge får et tilbud om uddannelse, også de 17 pct., der ingen uddannelse får i dag. Alt dette skulle vi opgive, inden forhandlingerne overhovedet kunne gå i gang.

Det samme er tilfældet med regionernes skatteudskrivning. Hvis regionerne ikke har indflydelse på egne indtægter, vil de folkevalgte blive gidsler for regeringens nedskæringer, for hvis der ikke er penge nok, er deres eneste mulighed jo at skære ned på servicen over for borgerne.

Reelt er regeringens reform én massiv centralisering, og det vil vi ganske enkelt ikke være med til. Socialdemokratiet ønsker at være med i en bred reform, hvis vi har sikkerhed for, at den giver bedre grundlag for velfærd og offentlig service. Derimod ønsker vi ikke at deltage i Venstres ideologiske felttog, hvor en velfungerende offentlig sektor skal privatiseres eller udliciteres for enhver pris, for det er åbenbart det, der er regeringens agt, hvis man skal tro beskæftigelsesministerens udtalelser til pressen i pinsen.

De seneste 2 år er der forsvundet 40.000-50.000 job i Danmark. Det er hårdt for den enkelte, både menneskeligt og økonomisk, og for samfundet er arbejdsløsheden spild af gode kræfter.

I Socialdemokratiet mener vi, at ingen regering kan sidde en stigende arbejdsløshed overhørig, og derfor har vi igen og igen appelleret til regeringen om at gribe ind over for den stigende arbejdsløshed. Desværre er vi gang på gang blevet afvist – først med undskyldninger om, at problemet ville forsvinde af sig selv, dernæst at ledigheden ikke var høj sammenlignet med tidligere, og endelig at arbejdsløsheden ikke var regeringens skyld, men at det hele skyldtes forholdene i udlandet.

Kl. 10.00

Mens regeringen undskyldte sig, steg ledigheden måned for måned i takt med vælgerflugten fra regeringen. Noget måtte gøres – og vuptil Regeringen ændrede kursen ét hundrede og firs grader. Men viser det sig nu, at ledigheden for alvor begynder at falde – det er jo stærkt tvivlsomt, specielt når man ser arbejdsløshedstallet for april fra Danmarks Statistik. Igen stiger arbejdsløsheden, tallet for april viser en stigning på 400 ledige, og det seneste beskæftigelsestal viser et fald i beskæftigelsen på 12.000 frem til første kvartal af indeværende år – er det alligevel med stor undren, vi kigger på regeringens indgreb.

Hvis regeringen virkelig er begyndt at tage ledigheden alvorligt, hvorfor skruer den så en pakke sammen, hvor vægten er lagt på skattelettelser og ikke på investeringer, som øger beskæftigelsen mange gange mere? Tør man gætte på, at beskæftigelseseffekten ikke har været den egentlig årsag, men at skattelettelser har været bestikkelseseffekten i pakken?

Nogle siger, at vores kritik af skattelettelserne er udtryk for, at vi ikke under folk flere penge mellem hænderne og kun er optaget af at få skatten til at stige – sikke noget vrøvl! Vi påpe-